„Keik tühhi mõtte taggane
Ja minne omma teed;
Sest Jummalale anname
Nüüd honeks süddamed.“

Tõeste, se olleks kümmekord parrem, kui kurre jalgo ja kulli sabba tagga aiada. Kui se sanna tõeste tõssi on, et rie meest ei rikku, kuida siis must kuub sedda wõib tehha? Kas teate, ükſige assi ei te linnule suremat kahjo, kui se, kui ta kõrgemale lendab, kui tiwad kandwad. Sa ütled: „sedda ta ei sa jo tehtud!“ No jah, seddasamma ütlen minna ka, ja muud middagi. — Agga kas siis keik need, kennel meie rahwa seast ennam eht musta kube egga kessamütsi ei olle, peawad ommad teised rided ärrapõlletama ja jälle endist modi teggema? Kas Eesti südda mu kue al ei wõi tukſuda, kui ükſi musta kue al? Minne metsa! millal ma sedda ütlesin? Minno wanna sanna ei tähhenda muud, kui sedda: Iggamees olgo sellega rahhul, mis Jummal temmale annud ja ellago seal, kuhho Jummal tedda pannud. „Wereja kiwwil ei kaswa sammalt peale.“ Olgo meie rided kuida on, rahhulinne meel jägo süddamesse. Kuk ärgo olgo kurre peale kadde ja kurg kukke peale mitte uhke, siis wõiwad mollemad, kui koja lodud lomad, teine teise kõrwas rahho sees ellada. — Näed sa siis omma liggimest tühje asjo tagga nõudwad, noh, siis ütle ommast kohhast ka: „Kukkel polle kurre jalgo tarwis.“ On ta möistlik ja wõttab sinno nõu, siis on hea; kui mitte, siis olled sinna ilmasüta, kui tal kahjo tulleb. Nenda jägo meie wahhel.

— n. — r. — n.

Kõnne jätkud.

Abbi otsia.

Pimme ò olli kà ja wihma saddas. Seal tulleb üks tundmatta mees tohtre jure ja palub: „Kulla tohtre herra, minno abbikasa on surremas haige, töttage ni rutto kui tal wõite,